

Ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος πρέπει νά πεθαίνει.
Στό σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου μετέωρα φωτεινά οἱ ὠρες τοῦ μίσους.
Πόσα σχέδια ἀκόμα γιά τήν λευτεριά;
Μή μέ θολώνεις ἄλλο σύστημα,
γεμάτο ἀκροβολιστές τό σοκάκι καί σέρνομαι.
Σ' εὐχαριστῶ Δάντη, σ' εὐχαριστῶ Μαγιακόφσκι,
ἡ νύχτα πέφτει καί μαζί της θά πέσουν κι οἱ ἐχθροί σας.

ΤΙ ΕΧΕΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ

« Ἄς μᾶς γοητεύσει ἀκόμα τούτη ἡ ὀλόδροση ἀπατηλή πνοή»

SAINT-JOHN PERSE.

Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «βαθιά τρυφερά βράδρια»,
ἡ αὐτό πού κάνει τούς ψαράδες νά κεντοῦν μέ ὑπομονή
τ' ἀπομεσήμερα τ' ἀτέλειωτα δίχτυα τους.
Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «ἓνα ἀπόγευμα κάτω ἀπό ἓνα
πελώριο χαμόγελο», «ἓνα ἀπόγευμα κάτω ἀπ' τόν ἴσκιό ενός γενναίου».
Ἡ Κατερίνα ἔχει αὐτό πού λέμε: «δροσιά ενός σπουργίτη»,
πού τρεμοπαίζει πάνω σ' ἓνα τραπέζι γεμάτο ψίχουλα –
αὐτό πού λέμε: «Θά βρέξει, νά προφυλάξουμε τά μάτια μας,
καί τά δνεϊρά μας».
Οἱ ποιητές δέν χαράζουν δάκρυα ἢ ἀμυχές.
Οἱ ποιητές αὐτό πού ξέρουν εἶναι νά περιμένουν.
Οἱ ποιητές ἀγαποῦν τά χέρια.
Οἱ ποιητές μποροῦν νά βροῦν στά χέρια τῆς Κατερίνας
ἓνα μικρό νησί γεμάτο πορτοκαλιές,
κι ἓνα τρυφερό ρίγος,
δῶρο τοῦ ἡλίου πού φλογίζει τά κορίτσια
καθώς τρέχουν πάνω στή θάλασσα καί τά ξετρελλαίνει.
Γεννιοῦνται πολλές σκέψεις καθὼς γλιστρᾷ ἡ θαρκούλα,
καθὼς βιδώνονται οἱ μέρες κι οἱ ἐλπίδες ἢ μιά μετὰ τήν ἄλλη ἀναβιώνουν.
Γεννιοῦνται πολλές σκέψεις καθὼς γλιστρᾷ ἡ Κατερίνα,
καθὼς ἔρχεται κοντά μου καί μ' ἀφουγκράζεται.
Κόνδορες καί γύπες χάνονται μακριά
καθὼς σκύβω πλάι στίς ἐγνοιες της
– κι ἄς ἀλυχτοῦν πλάι μας κόσμοι κι ἀπειλές.
Δέν τρέμω, ἴσως γιατί ἡ Κατερίνα ἔχει κάτι σάν αὐτό
πού κάνει τίς φλόγες νά φωτίζουν τά βράδια τό μυαλό μου,
σάν κι αὐτό πού κάνει τά παιδιά νά ξεχνοῦν τήν ἐκδίκηση.
ἡ θάλασσα πάντα θά μᾶς περιμένει.
Τά φύλλα πάντα θά μπλέκονται μέσ' τά μάτια μου,
ἡ μουσική τοῦ DYLAN πάντα θά μέ φέρνει κοντά σ' ὄσσεις
καί σ' ἐποχές λυγμῶν.
Ἡ Κατερίνα δέν θά μέ ξεχάσει
καί τό καλοκαίρι θά γεμίσει τίς χουφτες μου σπήθη καί σταφύλια.
Πόσο μᾶς κουράζει ὁ ἔρωτας,
πόσο μᾶς ξεχωρίζει ὁ ἔρωτας...